

Birinci Bölüm

“Takva”

“Uuu, soğukmuş hava ortağım” diyerek dükkanın kapısından hızla içeri girdi Hakan. İncecik yazlık gömleğinin altında üşüyen vücudunu ısıtmak için kollarıyla kendisini sarmalayarak koşar adımlarla, Erdem’in karşısına kadar geldi. Erdem masada oturmuş, karşısında duran ortağının söylediklerini dinlemiyor, biraz önce dışarıda Hakan’ın ne yaptığını görmek için yerinden yükselmiş dışarıya bakmaya çalışıyordu.

Erdem ve Hakan hem mahalleden hem de üniversiteden arkadaşlardı. Üniversite bittikten sonra her biri kendi yoluna gitmiş, çeşitli iş kollarında çalışmış, hayatın bir noktasında yolları tekrar birleşmiş ve ortak bir çiçekçi açmaya karar vermişlerdi. Uzun süren uğraşlar sonunda kendi mahallerinde bir dükkan bulmuşlar, şirket kurma işlemleri, hazırlıklar derken gün gelip çatmış ve açılış haftasına gelmişlerdi. Açılış için en uygun gün Cuma günü idi. Çünkü dükkanlarının tam karşısında bulunan mahalle camisinin Cuma namazı çıkışında, mahalleliye nohutlu pilav ve ayran dağıtarak açılış yapmak istiyorlardı.

“Ne koydun sen oraya öyle?” diye sordu Erdem sokağa bakarak.

“Hiç ya, Recep Abi’nin dükkânından iki boş teneke aldım” dedi Hakan, “Bizim dükkanın önüne koydum park etmesinler diye. Gerçi yarın şu plastik trafik konilerinden sipariş vereceğim de, şimdilik idare ediversin. Bu arada hava soğumuş artık ya; kalın giyinmek lazım...”

Erdem, dirseklerini masaya dayadı, önce elleriyle yüzünü ovuşturdu, memnuniyetsiz ve sıkın bir ses tonuyla;

“Abi, en nefret ettiğim şeyi yapıyorsun!”

“Ne yapıyormuşum?” diye merakla sordu Hakan.

“Bu cadde kamunun malı, herkesin bizim kadar park etmeye hakkı var. Şimdi biz dükkanın önüne park etmeyin, burası bize aittir diyerek doğru bir iş mi yapacağız?”

“Erdem, saçmalama, buraya her gün defalarca çiçek arabası gelip gidecek. Ya n’apalım, biri gelip dükkanın önüne mi park etsin? Elbette bizim dükkanımız, burası da bize ait!”

Erdem yine sıkıntılı bir tavırla yüzünü ovuşturdu. Yerinden kalktı, yürüdü, sağında ve solundaki çiçek saksılarının, gül demetlerinin, beyaz papatyaların, kırmızı antoryumların oluşturduğu dar koridordan yürüyerek dükkan camının önüne kadar geldi. Bir süre dışarıyı izledikten sonra gerisingeri dönerek: “Dükkan sahibi değilken, caddeleri, sokakları kendisine aitmiş gibi parselleyen dükkan sahipleri ile çok kavga etmişliğim vardır. Arabamı park ediyorum birisi çıkıyor içeriden, ‘Hop, koyamazsın orası benim yerim!’ ‘İyi de’ diyordum, ‘nasıl senin yerinmiş, bu cadde herkesin ortak malı, buna hakkın yok!’”

Hakan zafer kazanmışçasına gülümseyerek: “Hayatın gerçekleri diyorsun, evet abi biz burayı kapatmazsak işlerimizi nasıl yürüteceğiz? Hem Erdem, dostum, senden başka da böyle şeylere de takan yoktur ha, tuhaf adamsın. Neyse abi, n’apıyoruz?”

Erdem gözünü sabit bir noktaya dikmiş, düşünüyordu... Bir süre düşündükten sonra devam etti: “İnsanın gücüne giden ne biliyor musun Hakan? Şimdi sana sorsam mesela torpille devlet memuru alımına karşısındır değil mi, ben ‘evet iyidir, torpil lazımdır’ diyen birisine rastlamadım. Ama hatırlıyor musun, memur sınavını kazandıktan sonra nasıl ikimiz de torpil aramıştık... Herkes fırsatını bulunca eleştirdiği şeyi yapıyor. Şimdi sürekli eleştirdiğim davranışı yapıp yapmamakta yine bir ikilemin içine düştüm. Pişman oldum bu dükkanı tuttuğumuza. Keşke otoparkı olan, ne bileyim, bizi bu duruma düşürmeyecek bir dükkan tutsaydık...”

Hakan, Erdem’in sözlerini dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Bazı saksıların yerini değiştirip, çiçeklerinin yapraklarına elindeki spreyle biraz su sıktıktan sonra lafa girdi: “Hadi abi tamam senin uçuk fikirlerini sonra tartışırız, hadi ne yapıyoruz, iki saat kaldı namaza...”

Erdem geri masaya oturdu, koltuğu iyice yaslandı ve az önce kendisini saran duyguları dağıtmak istercesine derin bir nefes aldı: “Her şey tamam dedim ya oğlum, pilavcı tam saatinde burada olacak, bizim Nurettin abi zaten cemaati toplar gelir sıkıntı yok...”

Tam o sırada dükkanın kapısı açıldı, 60 yaşlarında orta boylu, sakallı, şalvar pantolon ve yeşil takke giymiş bir adamla yanında 25-27 yaşlarında uzun boylu bir genç girdi...

“Ooo Nurettin abi, iyi insan da lafının üstüne gelirmiş, hoş geldin” diye kapıya doğru yöneldi Hakan.

Nurettin abi, mahallede yıllardır hırdavatçı dükkanı işleten ama çoğunlukla caminin işlerine bakan; mahallenin adeta “dinî figürü” olan bir adamdı. “Nurettin Hoca” da diyordu bazı mahalleliler ona. Caminin imamı değişse de Nurettin abi caminin adeta kadrolusu; değişmez elemanıydı. Para toplanacaksa bu işten sorumlu oydu, yaz Kuran kurslarında çocuklar çoğunlukla o ders verirdi, Diyanet’ten gelen duyuruları bile caminin uygun yerlerine o asardı ve buna benzer pek çok işi gönüllü olarak o yapardı...

“Selamün aleyküm, misafir kabul eder misiniz?” diyerek dükkanın kapısından içeri girdi Nurettin Hoca. Yanındaki genç adam ile birlikte ağır ağır çiçek koridorundan masaya doğru ilerlediler.

“Aleyküm selaaaam, buyurun, buyurun ne demek abi” diyerek onları karşıladı Hakan. Masada oturan Erdem de bulunduğu yerden misafirlerini karşılamak üzere ayağa kalkmıştı.

“Hocam’la birlikte camiye geçiyorduk da bir uğralım dedik” diye söze girdi Nurettin Hoca. “Takdim edeyim, Alper Hoca’mız, kendisi camiimizde bugün göreve başlıyor...” Daha sonra Erdem ve Hakan’ı da Alper’e takdim etti...

“Hoş geldiniz, buyurun, şöyle oturun” diyerek Erdem misafirlerine yer gösterdi. Odada masa haricinde iki sandalye olduğu için Hakan bir çırpıda dışarıya az önce koyduğu “buraya park etmeyiniz” anlamına gelen tenekelerden birisini hızlıca alıp gelmiş, ters çevirip onun üzerine oturmuştu. Kısa bir sessizlikten sonra Erdem söze girdi:

“Hocam, hayırlı olsun yeni göreviniz, yaşınız da epey gençmiş, ilk görev yeriniz mi?”

Alper, başı ile teşekkür ederim anlamına gelen bir işaret yaptıktan sonra, kısaca bir dükkanı süzdü ve “Size de hayırlı olsun, güzel olmuş her şey, öğleden sonra açılışınız varmış, Nurettin Bey de sağ olsun, bir ziyaret edelim teklifinde bulundu... İlk diyelim, gerçi bir iki camide kısa

görevler yaptım ama onlar tabi atama olmadan, yardım gibiydi...”

O sırada Hakan bu genç adamı süzmekle meşguldü. Bilindik genç imam figürlerine benzemeyen bir hali vardı. Giyimi, kıyafeti, ses tonlaması, diksiyonu ile daha çok yeni mezun bir bilgisayar mühendisini veya tıp öğrencisini andırıyordu. Sanki aynı şeyleri düşündüklerini sezmişçesine mahallenin Nurettin Hocası ile kısa süreli göz göze geldiler...

O sırada gelen çayları alırlarken, Nurettin Hoca söze girdi: “Allah hayırlar, bol kazançlar versin. E, tabi çalışmak ibadet, yeter ki Allah yolunda olsun, helal kazanç olsun, yeter ki takva ehli gönlü imanlı müminlerden olalım inşallah...” Sanki bir kız isteme merasimindeymişçesine, tane tane, sözlerini seçerek ve vurgulu bir şekilde konuşuyordu. “Biz de genç kardeşim Alper Hocam ile bir ziyaret edelim dedik. Tabi, Cuma namazından sonra geleceğiz de, şimdi pilavdı, kalabalıktı derken belki fırsat olmaz, hocam da bir Kuranı Kerim tilaveti yapsın, dükkanın bu ilk gününde şu işyeri adeta bir ibadethaneye dönsün, bereketlenelim inşallah.”

Vücut dilinden anlayan birisi, Alper’in böyle bir şeyi beklemediğini hareketlerinden kolayca anlayabilirdi. Alper’in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Nurettin Hoca çoktan montunun göğüs cebinden deri kaplı, cep boy bir Kuranı Kerim’i çıkarmış ve Alper’a uzatmıştı bile. Alper, Mushaf’ı aldı, yavaş hareketlerle vinil deriden yapılmış fermuarlı dış kabını çıkarıp Erdem’in oturduğu masanın kenarına ilişti. Hareketlerinde çekingenlik veya istemsizlik yoktu; sadece bir şey düşünüyor, biraz sonra yapacağı çok önemli bir konuşmaya hazırlanıyor gibiydi. Kuran’ın sayfalarını çevirdi, içerisinde bir yer arıyor gibiydi. Sonunda Kitap’ın başlarından bir sayfayı açtı ve okumaya başladı...

“Yâ eyyuhellezîne âmenû, izâ tedâyentum bideynin ilâ ecelin musemmen fe uktubûhu ve ve liyektub...”

Alper, Arapçasından okuyordu fakat bilenen Kuran okumalarından farklı bir şekilde okuyordu. Metni, bir hukuk metnini okur bir edayla, tane tane, bazı kelimeleri diğerlerinden daha fazla vurgulayarak, nutuk verircesine bir edayla okuyordu...

“...beynekum kâtibun bi el adli ve lâ yebe kâtibun en yektube kemâ allemehu allâhu fe li yektub velyumlilillezî aleyhi el hakku.”

Okuma esnasında ellerini kullanıyor, sanki birisine bir şey açıklarcasına jest ve mimikler yapıyordu. Hakan önce Erdem’le göz göze geldi. Erdem, zaten başından beri ilginç ve farklı bulduğu bu genç adamın, bile isteye değişik bir şey yapmasından açıkçası gizli bir heyecan duymuştu. Erdem’in gözlerinde şaşkınlıktan çok, olacakları bekleyen bir insanın gözlerindeki merak duygusu hakimdi. Hakan, karşılaştığı bu tablo karşısında hoşnutsuzluğu yüzünden okunan Nurettin Hoca’a bakmaktaydı...

“Velyetteki allâhe rabbehu ve lâ yebhas minhu şeyen fe in kâne ellezî aleyhi el hakku sefîhen ev da’îfen ev lâ yestatîu en yumille huve felyumlil veliyyuhu bi el adli...”

Nurettin Hoca, önce bir öksürdü, araya girmenin en uygun yolunun bu olduğunu düşünmüştü. Önce uzunca bir “ııı” sesi çıkardıktan sonra : “Hocam, Alper Hocam, tefsir dersinde değiliz, karıştırdınız galiba, usulüyle tilavet buyurursanız...”

Alper okumayı durdurdu, adeta bu gelecek itiraza hazırmışçasına, biraz da muzip ve bilmez bir edayla: “Ne oldu ki Nurettin Bey, oku dediniz, okuyorum.” Son kelimesini söylediğinde, bakışlarını Hakan’a doğru çevirmişti...

Hakan; kendisine söz düştüğünü düşünerek “Hocam, makamıyla demek istiyor Nurettin Hocam...”

“Peki” dedi Alper... Tekrar okumaya başladı.

“Yâaaa eyyuhe ellezîiiiiine âmenû izaaaa...”

Nurettin Hoca’nın yüzü, bu okuma karşısında sinirden kıpkırmızı kesilmişti... Çünkü Alper, Kuran ayetini “Batı Müziği” ezgilerinde okuyordu. Bu esnada Hakan ve Erdem şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Nurettin Hoca’nın sert tonda sesi çiçekçi dükkanında adeta yankılandı:

“Delikanlı, sen dalga mı geçiyorsun Kuran’la!”

Alper, tam da bu tepkiyi bekliyormuşçasına elindeki Kuran’ı kapattı ve arkasına yaslanarak:

“Yok, böyle bir şey mümkün mü? Ne dalga geçmesi! Ama bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum Nurettin Bey... Erdem Bey, Hakan Bey siz de beni birkaç dakika dinler misiniz? Siz benden ‘Kuran okumamı’ istediniz. Fakat ilk okuduğum şekli neden beğenmediniz?”

Bunu sorarken Erdem’e baktığı için Erdem cevap verdi: “Çünkü... Alper’di değil mi? Alper Hocam, biz böyle alışkın değiliz, görmedik, duymadık...”

“Nasıl bir şeye alışkınsınız?” diye sordu Erdem’e.

Erdem, Alper’in ne demeye çalıştığını anlamak isteyerek gözünü Alper’tan hiç ayırmadan biraz duraksayarak: “Yani işte, makamlı...”

“Ya da şöyle sorayım, şimdi ben şöyle okusaydım” diyerek sözünü kesti Alper:

“Kale enti feratün sahiratün iyaa marufi setusdiine li...”

Alperin yanık bir sesle ve Arap imamlarınıninkine benzeyen bir ezgiyle okuyuşu, Nurettin Hoca’nın yüzünde güller açtırmıştı: “Hah şöyle Alper Hocam ya, bak ne kadar da güzel sesin var, vallahi girmeyin evladım değişik değişik işlere, bak işte tam alimlerimizin bildirdiği gibi, usulüne uygun okudun, Allah razı olasıca!”

“Bu okuduğum, sizin de takdirle karşıladığınız makam Bayatî makamıdır” dedi Alper. İmam Hatip yıllarımda derecelerim vardır hocam... Durun bir de Nihavent makamında okuyayım:

“Kale enti feratün sahiratün iyaa marufi setusdiine li...”

Alper gerçekten, güzel bir sese ve okuyuşa sahipti. Aynı cümlelerin nihavent makamından sonra, Rast, Saba, Hicaz gibi pek çok makamda okunuşundan kısa örnekler verdi. O okudukça “Nurettin Hoca” büyük bir zafer kazanmışçasına keyifleniyordu, az önceki tatsız olayı bu yeni genç hocanın damarlarında akan deli kandan kaynaklı bir şaka olduğunu düşünmüştü.

“Peki” dedi ayağa kalkarak Alper, “Nurettin Hocam, son okumalarımda güzel okudum mu?” diye sordu.

“Vallahi evladım sesin, okuyuşun harikulade!” diye memnuniyetini dile getirdi Nurettin Hoca.

“Ne hissettin Hakan Bey, böyle okuyunca?”

“Valla işte Allah kelamı, insanın içine huzur veren...”

“Acaba huzur veriyor dediğiniz şey makam olmasın!” diye söze girdi Alper.

“Nasıl yani?” diye merak içerisinde Erdem sordu.

“Bakın, anlamadığınız bir Arapça metni sırf alıştığınız bir makamda okudum diye, ve küçüklükten beri doğru olduğunu düşündüğünüz şekilde okudum diye huzur duyduğunuzu iddia ettiniz. Ama alışık olmadığınız başka bir makamda bile okuyunca rahatsız oldunuz. Şimdi size huzur veren, dükkanınızı bereketlendiren, okuduğum şey ne demek onu söyleyeyim:

“Sen küçük bir faresin, bana ne iyi yapacaksın, dedi.”

Nurettin Hoca'nın yine gözlerini alev bürümüştü. Ne yapmaya çalışıyordu bu hoca demeye bin şahit isteyen zibidi! Açıkça Kuran'la dalga geçiyordu. Hiddetle yerinden kalktı: “Ben bu kadarına tahammül edemem delikanlı! Fareymiş! Bir de dalga geçercesine, Kuran gibi okuyor, tövbe ya rabbim, ya resulallah!”

“Nurettin Bey” diyerek sesini yükseltti Alper. O Kuran gibi okuyor dediğin nağme, nihavent makamı! Müzikte bir makam. Kuran değil o...”

Alper elindeki cep telefonundan hızlıca internete girdi ve okumaya başladı: “Nihavent makamı perdeler arasındaki nota uzatmaları ile ünlüdür. Makamın kelime anlamı İran'ın Lücistan eyaletine bağlı bir şehrin adıdır. Üç yüz yıllık bir mazisi olan makam özellikle son yüz yıl içerisinde güncellik kazanmıştır. Makama ilk kez İkinci Mehmet'e ait eserlerde rastlanmaktadır.”

“Anlıyor musunuz Nurettin Bey? Bundan altı yüz yıl önce yaşasaydık ve ben Kurani nihavent makamı ile okusaydım alışık olunmayan bir şekilde okuduğum için ‘tövbe tövbe’ diyecektiniz,

ama az önce Batı Müziği tarzında okuyunca beni dalga geçmekle suçladınız. Hem, konumuz makam değil! Biz Allah'ın bize mesajını neden şarkı gibi okuyoruz?"

Bakışlarını Hakan'a çevirdi: "Hakan kardeşim, Kuran nedir, Allah'ın bize mesajı değil mi? Bakın, siz, güzel bir işe girişmişsiniz, bir işyeri açmışsınız, Ben de faydası olur diye, Allah'ın bu konudaki mesajını size iletliyordum. Siz ticaret yapacaksınız değil mi? Yeri gelecek, vadeli olarak çiçek alacaksınız, borçlanacaksınız veya alacaklı olacaksınız değil mi?" Erdem ve Hakan dikkat kesilmiş sözlerin devamını bekliyorlardı.

"Bakın ne diyor okuduğum ayette, Bakara Suresi'nin 282. ayetini okudum:

"SİZ ey iman edenler! Birbirinizle vâdeli borçlanmaya girdiğiniz zaman, bunu belgeleyin. Onu, aranızdan âdil bir yazıcı kaydetsin! Ve hiçbir yazıcı Allah'ın öğrettiği gibi yazmaktan çekinmesin, yazsın! Borçlu olan taraf borcunu kaydettirsin, Rabbi olan Allah'a karşı sorumluluğunun bilincinde olsun ve borcundan hiçbir şey eksiltmesin! Ve eğer borçlu aklî ve bedenî bakımdan yetersizse....."

Hakan Alper'in okumasını kesti... "İyi de kardeşim, bu vaaz mı, bunu böyle vaazda okurlar."

Alper yanıt verdi: "Evet, biliyorum, hocalar vaaz ederken konuştukları konu ile ilgili bir ayetin önce Arapçasını söylerler, sonra da mealini verip, konuşmalarına devam ederler. Hakan Bey, peki anlamadığınız bir dilde düz bir şekilde okuyunca buna 'vaaz' diyorsunuz, peki makamlı yani şarkı gibi okuyunca bu ne anlama geliyor sizce? Düz Arapçasından okuyunca doğal olarak anlamıyorsunuz, tamam ama şarkı gibi okuyunca ne fark ediyor?"

"'Güzel sesle okuyunuz' diyor Peygamber Efendimiz..." diye araya girdi yüksek bir sesle Nurettin Hoca.

Nurettin Bey, size bir soru, ben size biraz sonra mahallede bir patlama olacak herkese duyurun, herkes mahalleyi boşaltsın diye bir yazı iletsem, bunu insanlara güzel sesle, nağmeli, etkileyici bir ezgiyle iletme derdine mi düşersiniz? Kuran insanları uyarmıyor mu, amacı bu değil mi? Sizce elçi bu uyarıyı güzel sesle okuma derdine düşmüş olabilir mi?

“Bir dakika, bir dakika” diyerek Erdem araya girdi. “Doğru mu anlıyorum, şimdi siz diyorsunuz ki, Kuran’ı bizim cenazelerde, cemaatle kılınan namazlarda, mukabelelerde, bunu gibi yerlerde o alıştığımız, bildiğimiz ezgili güzel makamlı okumak yoktur mu diyorsunuz, dinde bunun yeri yok mudur diyorsunuz?”

“Erdem Bey, ben diyorum ki ‘okunsun, bereketlenelim’ dediğiniz Kuran’ı tam da o amaçla okuduğum zaman buna vaaz mı deniliyor? Kuran’ın vaaz da şöyle okunur, onun haricinde böyle okunur diye bir ayrımı mı var? Sizce hangisi daha akla, mantığa uygun? Ortada Allah’ın mesajı var ve ben size onu, tam da sizi bugün ilgilendiren kısmını okudum. Borçlanma /yükümlülük altına girme konusundaki ayetleri okudum.”

Hakan araya girdi: “Kuran’ı anlamak kim biz kim Alper Hocam! Âlimler kitaplarda yazar, biz de ihtiyaç duydukça okuruz; öğreniriz...”

“Kuran’ı biz sıradan insanlar böyle anlamadan etmeden şarkı gibi dinleriz bu yeterli mi diyorsunuz?” diye karşılık verdi Alper. “**Belli bir süre için birbirinize borçlandığınız zaman bunu yazın**” diyor ayet. Erdem bey, burada anlamadığınız bir şey var mı? Yazısız, delilsiz ispatsız iş yapmayacaksınız, en basit halde bile bu anlaşılır. Ha? Hakan Bey, Nurettin Bey? Var mı açık olmayan bir yer?”

Alper devam etti: “Kuran’ın her yerinde onu tane tane, anlayarak, düşünerek, derinlemesine inceleyerek okumamız emredilir. Hakan Bey, bu hitap herkese, sadece âlimler okusun diye bir buyruk yok, herkes emek verdiği, çalıştığı oranda anlar Kuran’ı.”

Nurettin Hoca, hiddetle ayağa kalktı, dükkanı terk etmeye hazırlanıyordu... “Bunca âlim, evliya bilmiyor da sen mi biliyorsun, zındıklık bu!”

Hakan, dükkanda yükselen tansiyonu bir an evvel bastırmak için Nurettin Hoca ile birlikte ayağa kalktı : “Aman Hocam, tamam, dur ben de sana eşlik edeyim, dışarıdan öteberi alınacak.”

Hakan üstüne bir mont geçirdi, mahallenin Nurettin Hocasının koluna girerek birlikte dükkandan çıktılar. Çıkarken Nurettin Hoca hala söyleniyordu.

Alper ile baş başa kalan Erdem, kısa bir süre sessizce oturdular... Sessizliđi Erdem bozdu. "Bir çay daha içer misin Alper Hocam?"

Alper başıyla olur işareti yaptıktan sonra söze girdi: Bildiđim doğruları anlatmadan duramıyorum. Anlatınca da işte böyle..."

"Yalnız hocam" dedi Erdem muzip bir gülümsemeyle, "senin görev çok uzun sürmez burada söyleyeyim, Nurettin Hoca'nın müftülükte çevresi geniştir, şimdi şikayete gidiyordur o. Sen de adamın en hassas damarına bastın. Çok imam yollamıştır o, yok harfleri düzgün çıkartmadı, yok sesi güzel değil, yok makamı iyi değil sürekli cami müftülük arasında gider gelir... Üstüne bir de sen..."

"Olacak olan olur" dedi Alper, çok da önemsemediđini gösteren bir vücut diliyle.

O sırada dükkandan içeri çaycı geldi. Alper, çayın yanında gelen kağıt ambalajla kaplı kesme şekeri yavaşça açtı, kesme şekerleri masanın üstüne koydu, çok doğal hareketlerle şekerin ambalajını çayın içine bırakıp karıştırmaya başladı. Erdem'in gözünde belli belirsiz bir ışık parladı.

İkinci Bölüm

"Sakınanlar"

"Vav, Kaf, Ye... 'Bir şeyi onu rahatsız edecek şeylerden, zarar verecek şeylerden koruma' diyor bu kök için Arapça sözlükler. İngilizcesi 'to prevent, to protect'. Kuran'da bu kelime kökünün tüm kullanımlarına baktım, 258 ayette geçiyor; değişik kalıplarda ve formlarda kullanılmış. Bak, burada hepsi listeli. Bulabildiđim en uygun Türkçe karşılık 'sakinmak,

sakınan'. İşin ilginç şu: Biz bu kelimeyi 'takva' olarak Arapçadan olduğu gibi almışız..."

"Ben çıkıyorum Erdem, size kolay gelsin, çıkarken alarmı kurmayı unutma!" diye seslendi Hakan. "Hakan, bi bakar mısın!" diye seslendi Erdem. "Abi, bir dakika gelsene bir şey soracağım... Takva deyince ne geliyor aklına Hakan?"

Hakan, tam çıkarken durdurulmanın verdiği memnuniyetsizlikle cevap verdi: "Abi ben anlamam ya, bulaştırmayın beni böyle şeylere. Ne bileyim işte takva, Müslüman adam demek, namazını kılan, orucunu tutan falan... Dini vecibelerinde dikkatli olan yani..."

"Tamam Hakancım bu kadardı soru, tamam ben alarmı kurarım kardeş, sabah 8'de sipariş ettiğimiz güller gelecek. Sen açarsın değil mi dükkanı?" Hakan, eliyle tamam işareti yaparak : "Tamam, siz de çok uçmayın bak, hadi ben kaçtım!"

"Ne diyordum, evet biz bu kelimeyi 'takva' olarak Arapçadan olduğu gibi almışız. Sonra da buna az önce tam da Hakan'ın anlattığı gibi 'dini vecibeleri Allah'tan korktuğu için yerine getiren, haramlardan kaçan, şüpheli şeylerden kaçan inançlı, dindar insan' gibi anlamlar vermişiz."

"Evet, peki çok önemli bir şey keşfettim dediğin şey neydi Erdem?" diye Alper sordu.

"Şimdi Alper, takva kelimesi Kuranda ilk nerede geçiyor biliyor musun? Fatiha suresinin kitabın önsöz veya giriş kısmı olduğunu düşünürsek, ikinci sure olan Bakara Suresi'nin hemen başında geçiyor."

"Bir: Elif, Lam, Mim. İki: İşte o kitap! Şüphe yoktur onda. Yol göstericidir takva sahiplerine."

Alper büyük bir dikkatle bir yandan Erdem'i dinliyor, bir yandan da elindeki Mushaf'ın Arapça orijinalinden Erdem'in okuduğu ayeti kontrol ediyordu.

"Peki Alper, şimdi sana soruyorum, diyelim ben Müslüman değilim ama merak ettim ne yazıyor bu kitapta diye ve takva kelimesini az önce Hakan'ın söylediği gibi anlayan biriyim ve Kurani açtım, başladım okumaya... Gözünde canlandır Alper... Kitap daha içini okumadan bana başında 'Bu kitap takvalılara yol gösterir' diyor. İyi de abi, ben daha Müslüman

değilsem, önce Müslüman ol, sonra mı oku diyor bana?”

Alper, Erdem’in nereye varacağını sezdiğini belli eden bir gülümsemeyle başıyla “devam et, dinliyorum” işareti yaptı.

“Yani şöyle örnek vereyim... Bir de şöyle okuyalım:

Bir: Elif, Lam, Mim. İki: İşte o kitap! Şüphe yoktur onda. Yol göstericidir SAKINANLARA.”

“Diyelim ki Müslüman değilim dedin ya, aslında örneğini böyle vermene bile gerek yok, hangimizi Kitap’ı okuyarak Müslüman olduk, bize çocukken ‘sen şusun’ dediler, biz de öyle olduk değil mi?” diyerek ekleme yaptı Alper.

“Hah, işte tam o! Bu Kitap açıkça daha başında SAKINANLARA yol göstereceğini söylüyor. Kime yol gösterilir? Yol arayanlara. Demek ki bu sakınan, kaybolmuş. Ama bir hedefi olmalı. Yoksa yol aramaz, bulunduğu yerden memnundur. Oysa bu kitap ‘yol arayanlara’ hitap ediyor... Alper, bu benim için bir devrim! Ben Kitap’a hiç bu gözle bakmamıştım.”

“Erdem, sekiz ay önce yine burada, şu masada geçen konuşmaları hatırlıyorsun değil mi? Şu tespitlerinle bile gerektiği kadar önem verip çalışınca Kuran’ı herkesin anlayabileceğini göstermiş oluyorsun... Altı yüz sayfalık Kitap’ın bir anlamı olmalı değil mi? Ne anlatıyor bu kitap ve neden?”

“Evet Alper, ben şimdiye kadar tam bir bilinçsizlik içerisinde yaşıyordum. Şu an önümde bambaşka bir kitap var, bana gülümseyen, gel beni oku diyen, seni arındıracağım diyen... Ha, bu arada ikinci keşfim de şu, biz ‘iman’ kelimesini de yanlış anlıyorduk...”

O sırada, Nurettin Hoca dükkanından çıktı, caddenin kenarında park halinde olan kamyonetine doğru yöneldi. Peşinden elinde “Fazilet Hırdavat’a aittir, park etmeyiniz” yazan iki adet turuncu koni ile birlikte peşinden çırağı çıktı dükkandan. Nurettin Hoca kamyonetine bindi, çalıştırdı, park ettiği yol kenarından caddeye ağır ağır çıktı ve gitti. Kamyonetin boşalttığı alana çırağı konileri yerleştirdi. Nurettin Hoca kamyonetinde radyoyu açtı, radyoda İsrail’in Filistin’de işgalci konumda olduğuna dair bir konuşma yapılıyordu. Nurettin Hoca bir yandan dinliyor bir yandan da “dualar” ediyordu: “Allah’ım sen bu ümmeti Muhamed’e

-Allahümme salli ala seyyidina Muhammed- yardım et..."